

Motion till riksdagen

1987/88: Ub385

av Kenth Skårvik och Leif Olsson (fp)

om religionskunskapsämnet i grundskolan

”Hur olika etiska uppfattningar styr våra handlingar och våra ställningstaganden till olika livsfrågor, t. ex. om rätt och orätt, gott och ont, synen på människan och tillvaron. Betydelsen av en religiös tro när man på olika sätt i livet tar ställning till livsfrågor. De aktuella livsfrågorna kan vara av typen hur allt började, hur livet förs vidare, sexuaetik, människans villkor, frihet, rättvisa och rättfärlighet, våld, krig och förtryck, sjukdom och olyckor, döden och människans åldrande, samvete, förlåtelse, det egna jaget.”

Ovanstående är citerat ur Lgr 80, under kapitlet ”Människans frågor inför livet och tillvaron” och finns i anslutning till ämnet Religionskunskap, mellanstadiedelen.

Et är en utmärkt redovisning läroplanen gör av frågor som berör religionsundervisningen i grundskolan. Men hur följs riksdagens och regeringens riktlinjer för verksamheten i grundskolan, hur följs läroplanens bestämmelser när det gäller religionsämnets ställning? I sistnämnda fall kan konstateras att ämnet är det enda i läroplanen som har en klart angiven lektionstid. På lågstadiet omfattar undervisningen 222 lektioner, på mellanstadiet 175 och på högstadiet 185 lektioner. Trots att ämnet fått en så klar markering i läroplanen, talar erfarenheterna för att religionsämnet är tillbakasatt och att lärostoffet och kunskapsinhämtandet ligger på en lägre nivå än läroplanen anger.

Mot bakgrund härav är det naturligt att söka efter orsakerna till den rådande situationen. Ganska omgående träder en bild fram som visar på svårigheter för lärarna att hantera ämnet. Något som bestyrkes av en undersökning som SÖ tidigare låtit göra och som visar att 40 % av tillfrågade lärare på LM-stadierna kände osäkerhet inför ämnet. Till stor del torde detta bero på att graden av kompetens i ämnet varierar. Det ger också anledning betona att religionsundervisningen bör få en starkare ställning på lärarhögskolorna.

Resultatet av den uppkomna situationen blir att religionskunskapen trängs ut: prioriteras inte av lärare med bristande kunskaper i ämnet och riskerar därmed också att få mindre värde i föräldrarnas och elevernas ögon.

Vi har i skoldebatten under senare år kunnat se hur vissa ämnen efter ”larm” fått mer resurser och att ambitionsnivån höjts. Det är bra. När det slås ”larm” om religionsämnet försvagade ställning händer vanligen inget. Ändå erbjuder ämnet de bästa möjligheter för den unge att komma till insikt i

frågor som sedan kommer att möta i vuxenlivet. varom inte minst Lgr 80 talar. Det är också något av en myt att eleverna skulle vara fientliga eller likgiltiga till ämnet. Enligt en undersökning som gjorts vid insitutionen för lärarutbildning vid Uppsala universitet, och som gällde högstadieelevers attityd till kristen tro, årskurs nio, visade det sig att 77 procent av 641 svarande var positiva till kristen tro.

Som vi bedömer saken behövs en allmän förstärkning av undervisningen inom samtliga stadier i grundskolan där såväl riksdagen, SÖ som de lokala organen måste känna sitt ansvar.

Hemställan

Med hänvisning till vad i motion anförts hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att religionskunskap i grundskolan fullt ut bör få en ställning som motsvaras av föreskrifterna i Lgr 80,
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att religionsundervisning bör breddas och fördjupas på lärarhögskolorna,
3. att riksdagen begär att regeringen låter SÖ utforma ett kommenterande material som hjälp vid undervisningen.

Stockholm den 23 januari 1988

Kenth Skårvik (fp)

Leif Olsson (fp)

Mot. 1987/88
Ub385